

Arrest

nr. 185 231 van 10 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij dient op 1 juli 2015 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 18 augustus 2015. Dit is de bestreden beslissing:

"L., V. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Roemenië

geboren op 14.05.1954

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3, 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. Op 04.06.2012 en 09.10.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf respectievelijk d.d. 05.05.2008 en 09.10.2013. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlage) bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 04.06.2012 en 09.10.2013 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 12.08.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlage) bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 12.08.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt na een theoretische inleiding:

“Eerste onderdeel van het middel:

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt twee hypothesen in waaronder de ziekte van verzoekster aanleiding zou kunnen geven tot een verblijfsmachtiging: ofwel houdt zij een reëel risico in voor haar leven of fysieke integriteit, ofwel houdt zij een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name het bestaan van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist geenszins dat de ingeroepen ziekte een direct levensbedreigend karakter zou hebben, noch dat de gezondheidstoestand kritiek zou zijn of dat de aandoening in een vergevorderd stadium zou zijn opdat zij aanleiding zou kunnen geven tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. Evenmin kan uit deze bepaling worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit derhalve kan gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Verzoekster verwijst desbetreffende uitdrukkelijk naar de rechtspraak van de Raad van State, o.a. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961 - RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 225.635, RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778.

Uit het advies van de arts-adviseur dd. 12 augustus 2015 waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst, blijkt dat niet effectief werd nagegaan of de ziekte van verzoekster een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling

beschikbaar is in het land van herkomst, waardoor één van de hypothesen uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onderbelicht bleef.

De arts-adviseur leidt immers zijn besluit dat niet wordt aangetoond dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst volledig af uit zijn eerdere vaststellingen en met name dat ingeroepen medische problematiek geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, het geen kritieke gezondheidstoestand betreft noch een zeer vergevorderd stadium van de ziekte, er geen nood is aan hospitalisatie met permanent toezicht en er geen dringende maatregelen vereist zijn zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan.

Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen van het advies: "Derhalve moet vastgesteld worden dat de nieuw aangehaalde elementen, zoals ze voorliggen, momenteel niet aantonen dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft."

Zoals reeds hoger aangehaald laat artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet toe dat het al dan niet bestaan van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst wordt afgeleid uit de vaststelling dat de aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Evenmin wordt vereist dat de ziekte of aandoening een direct levensbedreigend karakter zou hebben en/of in een kritiek of vergevorderd stadium zou zijn. Artikel 9ter Vreemdelingenwet is immers een norm van nationaal recht die op autonome wijze dient te worden geïnterpreteerd en die een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 EVRM. (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778.) Door derhalve het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebreke aan een adequate behandeling in het land van herkomst niet, of minstens onvoldoende, te onderzoeken en de afwezigheid van dit risico louter af te leiden uit andere vaststellingen, wordt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden. De bestreden beslissing, die volledig op het advies van de arts-adviseur wordt gesteund, geeft geen blijk van een zorgvuldige en adequate motivering in het licht van de duidelijke bepaling van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel van het middel

Het standaard medisch getuigschrift, ingevuld door de behandelende neurochirurg van verzoekster Dr. Tony VAN HAVENBERGH, stelt expliciet dat een nauwkeurige opvolging, via beeldvorming, noodzakelijk is en dat het stopzetten van deze opvolging een risico inhoudt voor het missen van verdere groei van het hersengezwel en het niet op tijd starten van bijkomende therapie.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verslag van de arts-adviseur blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, minstens wordt er nergens iets over gezegd.

De overweging van de arts-adviseur dat er geen hospitalisatie met permanent medisch toezicht vereist is, noch dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan, houdt geen antwoord in op de bovenstaande bemerkingen van de behandelende arts zoals vermeld in het standaard medisch getuigschrift.

Nochtans is één en ander zeer relevant en van direct belang voor de gezondheidstoestand van verzoekster, nu een slordige opvolging van haar toestand zou kunnen leiden tot het niet of te laat starten van een levensnoodzakelijke therapie.

Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve niet dat alle relevante elementen van het dossier (en met name van het standaard medisch getuigschrift) in de beoordeling werden betrokken, zodat zij niet op afdoende en pertinente wijze werd gemotiveerd en minstens het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij:

"In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte. De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is. In het medisch advies werd

hieromtrent evenwel vastgesteld dat er ondertussen een ventriculo- peritoneal shunt werd aangelegd ter drainage van de hersenventrikels. Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag van verzoekende partij geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard. (...) Verweerder stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer die werd aangesteld om een advies te verstrekken omtrent de vraag of de ziekte waaraan verzoekende partij lijdt een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst oordeelde dat dit niet het geval was. De arts-adviseur heeft hierbij uitdrukkelijk gesteld dat er reeds een succesvolle ingreep heeft plaatsgevonden (met name een ventriculo-peritoneal shunt aangelegd ter drainage van de hersenventrikels) en de actuele toestand dan ook geen gevaar meer inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Verder heeft de arts-adviseur op basis van de volgende vaststellingen: er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand, er is geen zeer vergevorderd stadium van ziekte,

- er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht,*
- er zijn geen dringende maatregelen vereist zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan, besloten dat de elementen niet aantonen dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.*

In het door verzoekende partij voorgelegd medisch attest is er ook geen sprake van enige specifieke behandeling die door verzoekende partij moet worden gevolgd. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar deze stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich louter heeft beperkt tot het onderzoek of zijn medische problemen direct levensbedreigend, kritiek of vergevorderd zijn. Evenmin kan verzoekende partij worden gevolgd waar zij voorhoudt dat het risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn volledig wordt afgeleid uit de vaststelling dat er geen gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. (...) Tevens moet worden geduid dat wanneer een controlearts vaststelt dat de medische problematiek die door een vreemdeling wordt ingeroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd van die aard is dat het feit dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst eventueel niet zou kunnen beschikken over de medicatie die hij in België gebruikt geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd, het niet vereist is dat de controlearts zich nog uitspreekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan deze verplichting tegemoetgekomen. Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van de Raad waarbij administratieve beslissingen werden vernietigd op basis van de vaststelling dat een ambtenaar-geneesheer had nagelaten te onderzoeken of een medisch probleem een reëel risico inhield voor de fysieke integriteit van een vreemdeling of voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in diens land van herkomst. Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Tot slot houdt verzoekende partij nog voor als zou er in het door haar overgemaakt standaard medisch getuigschrift worden gesteld dat er opvolging via beeldvorming noodzakelijk is. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft evenwel de omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevindt nauwkeuring onderzocht en heeft hierbij kunnen vaststellen dat de ingreep succesvol is verlopen (de ventriculo-peritoneal shunt aangelegd ter drainage van de hersenventrikels) en dit afdoende is. Er dient overigens enkel rekening te houden met de bestaande toestand. De arts-adviseur heeft terecht gerefereerd naar de 'status praesens.'

2.3.1. Verzoekster voert onder meer aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte wordt beperkt tot de eerste hypothese van deze bepaling, met name personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaakt voor het leven, zonder een onderzoek naar de overige hypotheses.

2.3.2. Artikel 9ter, § 3, 4, van de Vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet onontvankelijk wordt verklaard "indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk".

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cfr. RvS, nrs.229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006, dat artikel 9ter in de Vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (*Parl. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34*), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die - althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft - een autonome, nationale bepaling is (cfr. RvS 16 oktober 2014, nr 228.778 en RvS, nrs.229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

2.3.3. Ter staving van de bestreden beslissing, en de hierin gemaakte toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar volgend advies van een ambtenaar-geneesheer van 12 augustus 2015:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.07.2015.

(...)

Evenwel bevat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift (en bijlagen) eveneens een element dat niet eerder werd ingeroepen, namelijk: een evolutie met hydrocephalie en beginnende compressie van de hersenstam, waarvoor ondertussen een ventriculo-peritoneale shunt werd aangelegd ter drainage van de hersenventrikels. Deze ingreep verliep succesvol. De status praesens houdt dan ook geen gevaar meer in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier namelijk geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Derhalve moet vastgesteld worden dat de nieuw aangehaalde elementen, zoals ze voorliggen, momenteel niet aantonen dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Bijgevolg stel ik vast dat er actueel kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°)”

Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan verzoekende partijen werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing.

2.3.4. Artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende drie gevallen:

- (1) -op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of
- (2) -op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of
- (3) -op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

In het hierboven vermelde advies vermeldt de arts-adviseur enkel dat de aandoening van de verzoekster geen directe bedreiging inhoudt voor het leven en dat het hier namelijk geen kritieke gezondheidstoestand betreft en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte, dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht en dat de aandoening geen dringende maatregelen vereist zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan.

De verwerende partij verantwoordt in de nota het gegeven dat de arts-adviseur niet moest onderzoeken of er een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst: *“De arts-adviseur heeft hierbij uitdrukkelijk gesteld dat er reeds een succesvolle ingreep heeft plaatsgevonden (met name een ventriculo-peritoneal shunt aangelegd ter drainage van de hersenventrikels) en de actuele toestand dan ook geen gevaar meer inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Verder heeft de arts-adviseur op basis van de volgende vaststellingen: er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand, er is geen zeer vergevorderd stadium van ziekte,*

- er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht,
- er zijn geen dringende maatregelen vereist zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan, besloten dat de elementen niet aantonen dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. In het door verzoekende partij voorgelegd medisch attest is er ook geen sprake van enige specifieke behandeling die door verzoekende partij moet worden gevolgd.”

De arts-adviseur motiveert echter niet omtrent het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Daardoor kan niet worden vastgesteld of er uitdrukkelijk werd nagegaan of de aandoening van verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Bovendien beperkt de arts-adviseur het onderzoek met de vaststelling dat de status praesens geen gevaar meer inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene met een verwijzing dat het geen kritieke gezondheidstoestand betreft en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

Het standaard medisch getuigschrift, ingevuld door de behandelende neurochirurg van verzoekster Dr. Tony VAN HAVENBERGH, stelt expliciet dat een nauwkeurige opvolging, via beeldvorming, noodzakelijk is en dat het stopzetten van deze opvolging een risico inhoudt voor het missen van verdere groei van het hersengezwel en het niet op tijd starten van bijkomende therapie. Bovendien blijkt uit een brief van 8 juni 2015, dat bij het standaard medisch getuigschrift is gevoegd, vraagt de behandelend arts zich af of er een goede en adequate opvolging kan worden voorzien in het land van herkomst: *“De patiënte wordt in onze dienst gevolgd naar aanleiding van de diagnose van een zeer groot clivaal meningeoma dat over verloop van tijd hersenstamcompressie heeft veroorzaakt. Naar aanleiding hiervan diende op een bepaald moment te worden overgegaan tot het plaatsen van een ventriculo-peritoneale shunt omwille van obstructieve hydrocefalie. Er kan dus toch worden gesteld dat deze patiënte een aantal belangrijke medische afwijkingen heeft waarbij zich terecht de vraag kan worden gesteld of thuisland van deze patiënte. Patiënte wordt bijvoorbeeld op mijn raadpleging regelmatig gezien ter controle van de functie van de ventriculo-peritoneale shunt alsook de evolutie van de grote tumor intracranieel.”*

Aldus blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te beperkend interpreteert. Voorts steunt de bestreden beslissing op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC